

1-2007 Kỷ Yếu: Nơi Chốn Trở Về

NƠI CHỖN TRỞ VỀ

Đến tu viện Abbey of Gethsemani lúc 2g30 chiều. Thị trấn Trappist, tiểu bang Kentucky đang vào thu, cây lá đã bắt đầu đổi màu, có lá cũng đã bắt đầu rơi. Tu viện là một tòa nhà màu trắng nằm giữa những đồi cỏ màu xanh, dưới những tàn cây cổ thụ là những chiếc ghế sắt màu đen cho khách viếng thăm có thể ngồi nghỉ chân và suy tưởng. Rời khỏi bãi đậu xe khách viếng thăm đi bộ vào chính diện. Hai bên là chỗ yên nghỉ lâu đời của dân địa phương, với những tấm bia khắc tên tuổi của họ và một tấm bia thật lớn khắc tên tuổi chung của những nữ tu mà nơi yên nghỉ của họ không có tấm bia riêng. Phía bên phải của nhà dòng là những ngôi mộ của các tu sĩ, chỉ cắm một cây Thánh Giá bằng sắt sơn trắng. Có mộ gần một trăm năm, có mộ mới vài năm, không có gì khác biệt ngoài những tên tuổi khắc trên Thánh Giá. Chỗ nào cũng có vẻ ân cần, vẻ hờ hững với hết lẽ phù du của đời sống. Vào phòng khách, phòng nghỉ tạm trong thời gian tĩnh tâm, tất cả rất tiện nghi, rất đơn sơ, đặc biệt là vô cùng im lặng..., một thứ im lặng rất lắng đọng và rất sâu kín. Một nhà ăn với một phòng giải khát, có cà phê, có trà, có nước sôi để khách có thể tự pha cho mình một tách cà phê nóng hay trà nóng với bánh ngọt và bánh mì do các tu sĩ tự làm lấy. Khách cũng có thể một mình kiếm một chỗ ngồi đầu đó trên đồi vắng, dưới tàn cây hay bên bờ đá để nhìn lại mình, nhìn lại cuộc đời, để thấy mình đã phí bỏ biết bao nhiêu là ngày tháng có thể làm cho cuộc đời phong phú và ý nghĩa hơn trong đời sống dẫn thân và hiến thân... Phòng nghỉ tạm của chúng tôi nằm ở tầng lầu thứ hai gần kề nhà nguyện. Mỗi phòng có một chiếc giường đơn trải khăn màu xám, có một bàn viết với đèn để bàn, một phòng tắm nhỏ và một closet nhỏ, tất cả đều nhỏ bé nhưng gọn gàng ngăn nắp và vô cùng đơn sơ... Phòng tôi, với cửa sổ nhìn ra ngoài ngọn đồi lớn rộng mênh mông, cỏ xanh uốn lượn nhìn xa như một tấm thảm nhung mịn màng, thỉnh thoảng có những cây cổ thụ với ba màu lá và những chiếc lá rơi rụng lè tẻ làm thành một bức tranh thật đẹp với thiên nhiên hài hòa. Bức tranh mà chỉ có bàn tay Thượng Đế mới vẽ nổi. Nhìn màu xanh hòa lẫn với màu vàng, màu đỏ trên cùng một thân cây, gợi cho tôi sâu sắc cảm giác về một đời người. Về thân phận con người với nhiều thể hệ. Thế hệ trẻ như lá màu xanh. Thế hệ chúng tôi như lá màu vàng, và thế hệ cha mẹ như những chiếc lá đỏ. Những chiếc lá rơi là hình ảnh của những người đã nằm xuống như ông bà và những người đi trước. Bức tranh đẹp kia phải có sự hòa hợp của các màu sắc, nếu không thì nó không đủ sức gây rung động và cuốn hút tâm hồn người nhìn ngắm. Bức tranh đó phải chăng là hình ảnh của cuộc đời mà Thượng Đế đã tạo dựng. Ngài đã cho ta nhìn thấy để mà không tiếc nuối quãng đời nào, cũng không yêu quý quãng đời nào nhiều hơn. Vì mỗi quãng đời trong chúng ta đều có cái đẹp riêng của nó... Càng đổi màu đậm, màu lá càng đẹp. Đẹp trong những điều mà mình phải trả giá, có thể có nước mắt, có niềm đau, có sự hy sinh nào đó. Đẹp trong những điều mà mình đã học ở những ngày tháng qua và càng đẹp hơn trong đời sống mà mình đã biết chia sẻ thật sự cho người, cho đời. Để đến ngày cuối của đời như những chiếc lá rơi rụng dưới thân cây kia, là những nét chấm phá đẹp nhất và ý nghĩa nhất cho bức tranh đời, mà Thượng Đế đã tạo dựng nên với tất cả sự hoàn mỹ của nó. Nhà nguyện có tầng trên thông với tầng thứ hai, tầng chúng tôi tạm trú. Mỗi ngày có bảy lần đọc kinh, chúng tôi vào tham dự lần đọc kinh chiều vào khoảng bốn giờ. Chúng tôi đứng ở ban công nhìn xuống. Trong nhà thờ, có một cây Thánh Giá nhỏ và một hình Đức Mẹ. Không hoa, không tranh ảnh. Được chia làm ba khu vực. Khu vực trên cùng là bàn thờ để dâng Thánh Lễ, nơi có Thánh Giá. Kế là những hàng ghế cho các Cha dự lễ, giữa là bức hình Đức Mẹ và những bức gỗ dành cho các Cha khi nguyện kinh. Cuối cùng là những hàng ghế dành cho khách viếng thăm đến dự lễ. Tất cả trông rất gần gũi nhưng cũng rất cách biệt với bên ngoài. Như đời sống của các Tu Sĩ, nhà nguyện cũng vô cùng đơn sơ. Đúng như lời Kinh Thánh: "Chúa ở khắp mọi nơi..." nên tất cả những màu mè trang trí đều không cần thiết. Nhà nguyện đúng là phương tiện để đến đó tập trung lại cùng nhau cầu nguyện và suy gẫm lời Chúa, để thấy mình cần làm gì và làm được gì cho đời sống của một con người nói chung và con người Công Giáo nói riêng. Sau giờ đọc kinh, theo lời mời chúng tôi cùng nhau đến thăm gia đình một người bạn ở gần đó. Thành phố gọi là Elizabethtown, một thành phố mang tên của Nữ Hoàng Anh. Thành phố thơ mộng và hiền hòa, nhỏ bé và xinh xắn. Không có những tòa cao ốc chọc trời, cũng không có tiếng động quá ồn ào của xe cộ, của nhà máy. Chúng tôi